Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg Nr. 21. *Den 1. August 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Livets Vei.

(Fra the Millennial Star.)

„Gaaer ind ad den snevre Port; thi den Port er viid, og den Vei er bred, som fører til Fordærvelse, og de ere Mange, som gaae ind igjennem den; thi den Port er snever, og den Vei er trang, som fører til Livet, og de ere Faa, som finde den."

Matth. 7, 13. 14.

Da vor Herre var paa Jorden, pleiede han at tydeliggjøre sine guddommelige Lærdomme for Mængden ved saadanne ydre Symboler, som de stedfindende Naturgjenstande, Livsomstændigheder og Folkets Sæder og Skikke forskaffede ham.

I det her anførte Tilfælde sammenligner han Veien til evigt Liv og Saliggjørelse med en Sti, der er trang, og en Port, der er snever; og Veien til Fordærvelse og Død sammenligner han med en bred Vei og en viid Port; den første som een, der kun befares af Faa; den sidste derimod af et stort Antal.

For altsaa tydeligt at kunne forstaae og skatte Værdien af de Sandheder, som læres, er det nødvendigt, at vi føle Kraften og see Anvendelsen af de Lignelser og Parabler, som anføres for at belyse disse Sandheder.

En Port, som kan tillade mange Folk at passere, maa rimeligviis være viid; og en Vei, hvorpaa Skarer af Mennesker kunne vandre, maa naturligviis være bred. En Port derimod, som kun er skikket til at lade faa Personer af og til passere, kan med Rette siges at være snever; og en Sti eller Vei, som kun til enkelte Tider befærdes af Reisende, maa sandsynligviis være trang og smal. Naar Skarer af Folk trænge sig frem paa en smal Sti, maa den naturligviis tiltrædes og blive bred; thi der udfordres en bred Vei; men paa den anden Side, naar alene nogle eenlige Vandrere af og til gaae i samme Retning, bliver deres Vei nødvendigviis smal, og Porten, hvorigjennem de slippe ind, er følgelig trang og snever.

Lader os nu bestræbe os for at udfinde Forholdet mellem de brugte Figurer og Virkelighederne, som Meningen er de skulde repræsentere og oplyse.

Veien til „Fortabelse fra Herrens Ansigt, og fra hans Magts Herlighed" (2 Thes. 1, 9.) er Ulydighed mod Evangeliet. Evangeliet er „en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som

troer," (Rom. 1, 16.) „en Livsfrugt til Liv" (2 Cor. 2, 16.) for Alle, som annamme og adlyde, men „en Dødslugt til Død" for dem, som forkaste og ikke adlyde det. Ak desværre! den ubetænksomme Masse forkaster det virkeligen, støder det fra sig, ringeagter dets Barmhjertighedstilbud, negter at efterkomme dets Fordringer, og vil ikke finde sig i at tage „Aaget," som er saa „gavnligt" eller bære „Byrden," som er saa „let." (Matth. 11, 30.) De have fast besluttet, til Trods for alle Guds Tjeneres Modforestillinger, alle Advarsler og Indbydelser i hans Ord, at gaae deres egen Vei, og den Vei fører til „Fortabelse."

Veien til evigt „Liv" derimod er „Lydighed mod Evangeliet." „Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig." (Marc. 16, 16.) Christus blev „Ophavsmand til evig Frelse for alle dem, som ham lyde," (Hebr. 5, 9.) derved, at han „bragte Liv og Uforkrænkelighed for Lyset ved Evangelium." (2 Tim. 1, 10.) Ak, hvor Faa ere ikke de, som annamme det! — hvor Faa ere ikke de, som adlyde det! Siden dets Gjengivelse til Verden i disse sidste Dage ved Engle-Betjening ifølge Apostelen Johannis prophetiske Syn, omtalt i Aabenbaringens Bog 14, 6., have nogle Faa af Babylons Hærskarer annammet og adlydt det, hvilke glæde sig over at være i Besiddelse af dets forjættede Velsignelser og i de herlige Udsigter, som de have til evigt „Liv" og Ophøielse i Guds Nærværelse.

Som Følge af den uhyre Mængde, som dagligen vandrer i Ulydighed mod Guds Villie og hans Søns Jesu Christi Evangelium, er deres Bane meget passende betegnet med en bred Vei; og Dødens og „Fordærvelsens" Portal, hvorigjennem de træde ind, beskrives med Rette som en „viid Port." Porten er i Sandhed „viid," og Veien „bred," som fører til Fordærvelse, thi „Mange ere de, som gaae ind igjennem den."

Tillige er, som Følge af de sammenlignelsesviis Faa, der give Agt paa den Sidste-Dages Forkyndelse af det Forrige-Dages Evangelium, og som man finder vandrende i Lydighed mod dets Fordringer og Guds Villie, som den er aabenbaret fra Tid til anden ved hans befuldmægtigede Tjenere, deres Bane meget rigtigt lignet ved en trang Vei, og Indgangen til „Liv" og Uforkrænkelighed, hvorigjennem de gaae, er passende lignet ved en snever Port; thi den Port er i Sandhed „snever" og den Vei „trang," som fører til Livet, og „de ere Faa, som finde den."

Hvor stor burde ikke vor Glæde være, hvor meget burde vi ikke fryde os, hvor overvættes lykkelige burde vi ikke føle os — ja, hvor inderlig taknemmelig burde vi ikke være mod Himmelens Gud, og hvor meget burde vi ikke love og prise ham, fordi han i disse sidste Dage har velsignet os med Aabenbaringer om sin Villie, og gjengivet sine Børn Kundskaben om det ældgamle og evige Evangelium. Velsignet, ja for evigt være hans Navn velsignet for denne uskatteerlige Gave! Lad vore Halleluja-Raab evindeligen opstige for hans herlige Navn, ikke blot fra vore Læber, men fra vore Hjerter! Jo snevrere Porten, og jo trangere Veien er, som fører til Livet, og jo Færre, der finde den, desto større skulde vor overvættes Glæde være, desto tydeligere og mere melodiske skulde vore Frydesange være og desto dybere og hjerteligere skulde vor Taknemmelighedsfølelser være, naar vi anstille Betragtninger over det Factum, at vi have fundet den. Ja, takket være vor Fader i Himmelen, vi ere iblandt de lykkelige „Faa," som i disse sidste Dage have søgt og fundet „Veien" til Saliggjørelse og evigt Liv! Enhver oprigtig Hellig kan,

naar han forstaaer sin lykkelige Stilling, raabe af Glæde, med langt større Henrykkelse end Archimedes, og med Hensyn til en langt værdifuldere Opdagelse og et langt herligere Udbytte: — „Eureka! Eureka!“ — „Jeg har fundet det! Jeg har fundet det!“

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 280.)

10de Capitel.

Vil Guds Rige blive et virkeligt eller et aandeligt Rige?

Det vilde næsten være overflødigt at besvare et saadant Spørgsmaal, som det ovenfor anførte, var det ikke for de Meningers Skyld, som gjøre sig gjældende i Verden med Hensyn til et reent, aandeligt Rige, især da jeg i et af de foregaaende Capitler tydeligen har paapeget et virkeligt Rige, Herredømme og Regjering. Men jeg har kun fremsat dette for at hæve en Deel Tvivl, som Mange nære i sit Indre, angaaende et aandeligt Rige, hvilke have sin Grund i nogle af vor Frelsers Bemærkninger, saasom: „Mit Rige er ikke af denne Verden,“ og „Guds Rige er ikke Mad og Drikke, men Retfærdighed, Fred og Glæde i den Hellig-Aand.“ og atter: „Guds Rige er inden i (eller iblandt) Eder.“

Guds Rige er, som jeg allerede har anført, Guds Regjering i Himlene eller paa Jorden. Derfor lærte Jesus sine Disciple at bede: „Til os komme dit Rige; skee din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden.“ Og naar Guds Rige bliver grundfæstet paa Jorden og faaer almindeligt Herredømme, da vil Guds Villie skee paa Jorden, som den skeer i Himmelen, og ikke før; da vil Guds Regjering være til paa Jorden, som den nu er i Himmelen. Det er denne Regjering, vi tale om, — en Retfærdigheds-Regjering. Og saavidt Guds Love blive satte i Kraft, eller hans Rige bliver organiseret, Embedsmænd beskikkede og Mennesker adlyde Guds Riges Love, hersker Guds Rige. Johannes forkyndte, at Guds Rige eller Himmeriges Rige var nær. Jesus sagde, at Himmeriges Rige er indeni Eder. Jesus sammenligner Himmeriges Rige med en Mand, der saaede Hvede, og som, da han senere hen gik til sin Ager, ogsaa fandt Klinte der. Matth. 12. Hvad var Ageren? Ageren var Verden, eller med andre Ord: Guds retmæssige Eiendom, hvor han burde regjere; den gode Sæd er Rigets Børn, eller dem, som annamme og adlyde Himmeriges Riges Love; Klinten er den Ondes Børn, eller dem, som sætte sig op imod Gud og hans Love. Klinten skal luges op af hans Rige og brændes, og da skulle de Retfærdige skinne som Solen i deres Faders Rige. Atter lignes Himmeriges Rige ved et Liggendefæ, som et Menneske fandt skjult i en Ager, og af Glæde derover gik han hen og solgte alt det, han havde, for at kunne sætte sig i Besiddelse af Ageren og det Liggendefæ; ligeledes lignes det ved en kostbar Perle, som en Kjøbmand gjorde ligesaa for at faae. Saaledes kjøbte Abraham, Noah,

Loth, Moses og mange af Propheterne denne Skat ved at opoffre Alt; og hvorfor? De opdagede Perlen og Lignelsesfæet, saae hen til Belønningen og taalte alle Ting, eftersom de saae ham, der er usynlig. Og hvorfor gjorde de det? Var det for at erholde timelige Velsignelser, jordiske Nydelser og sandselige Fornøielser? Nei! de døde i Troen, uden at have faaet det Forjættede, men de havde seet det langt borte; de vidste Besked om Skatten og solgte Alt, for at erholde den; de ,,forventede den Stad, som har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbeider er Gud.'' Ebr. 11, 10. Derfor siges der, at Gud skammer sig ikke ved at kaldes deres Gud, thi han har beredt dem en Stad. De forventede en Retfærdigheds-Regjering — Guds Regjering; de vare inspirerede med det samme Haab, som alle Propheterne, der havde propheteret lige siden Verdens Begyndelse, nemlig Haabet om alle Tings Gjenoprettelse. Johannes den Døber og Jesus vilde have indført Riget, men Folket vilde ikke have det; ikkedestomindre gav han, ifølge Apostelen Johannis Ord, ,,til saa Mange, som ham annammede, Magt til at blive Guds Børn, dem, som troede paa hans Navn.'' Joh. 1, 12. De bleve Guds Børn. „Ja," siger Nogle, „aandelige;" men jeg siger virkelige ogsaa. De sluttede en virkelig Pagt med Gud at holde hans Love; de betjentes virkeligen af Guds Riges Embedsmænd; de troede virkeligen; bleve virkeligen døbte, og annammede virkeligen den Hellig-Aands Gave, og bleve virkeligen Guds Tjenere eller Sønner. Men hvad var deres Haab? Var det i denne Verden? Ja, men ikke for Nærværende. De forventede, at Jesu Forjættelse skulde blive opfyldt paa dem: „Salige ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden." Matth. 5, 5. Og de forventede tilligemed Petrus og alle Forrige-Dages Hellige en ny Himmel og en ny Jord, i hvilke Retfærdighed boer. De forventede i Forening med Paulus og de Hellige, til hvem han skrev, et Rige, ikke et indbildt, men eet, „som har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbeider er Gud."

Verden har, endskjøndt den tilhører Gud, som tidligere bemærket, aldrig staaet under hans Bestyrelse. Hans Viingaard har frembragt Torne og Tidsler; Klinte er bleven saaet paa hans Ager, men der har været noget Hvede, og denne Hvede repræsenterer Rigets Børn, som have holdt hans Love og iagttaget hans Ordinancer, og i Forhold til Jagttagelsen af hans Riges Love har hans Rige hersket. Christus organiserede derfor sit Rige med Propheter, Apostler, Evangelister, Hyrder, Lærere, osv. — Embedsmænd og Udøvere af hans Love, der vare givne af Herren; de døbte til Syndernes Forladelse, gave Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, og indførte Medlemmer i Guds Rige paa Jorden; og da de vare bemyndigede til at binde paa Jorden og i Himmelen, til at besegle paa Jorden og i Himmelen, bleve de Døbte ikke alene Medlemmer af Kirken her, men ogsaa af Himmeriges Rige, og Deeltagere i dets Velsignelser her og hisset. De vare nu Guds Børn; men det viste sig endnu ikke fuldkommen, hvad de skulde blive til, kun at de skulde blive ham lige. Ligesom han overvandt Døden, skulde de; ligesom han seirede, skulde de; ligesom han satte sig paa sin Faders Throne, vilde han give dem, som seirede, Magt til at sidde med ham paa hans Throne, ligesom han seirede og satte sig paa sin Faders Throne. Og dersom Jesus kommer for at regjere paa Jorden, vil han tillige bringe sine Hellige med sig, og de skulle leve og regjere med ham. Disse Ting ere aandelige, men de ere ogsaa virkelige; de ere timelige, men de ere ogsaa aandelige og evige. Derfor ere for Gud

alle Ting timelige, alle Ting aandelige og alle Ting evige. Disse Benævnelser bruge vi kun for at udtrykke visse Begreber, der i og for sig selv meget ofte ere forkeerte; vi have Legeme og Aand, men begge Dele maae til for at danne et fuldstændigt Menneske. Vi tale om Tid og Evighed; men hvad er Tid? En Deel af Evigheden. Evigheden var før Tiden blev, og vil vedblive at existere, naar Tiden ikke er mere. Aandelige og timelige Ting findes kun, eftersom vi danne os Begreber om dem. Hvad er vort Legeme? — timeligt, materielt? Ja, en Substants; men Substantsen, hvoraf det er dannet, er evig; og dog vil det blive aandeligt, ligt Christi herliggjorte Legeme. Hvad er vor Aand? Er den ogsaa materiel, aandelig og evig? Ja, men finere og mere elastiske end vore materielle Legemer.

Efter at have sagt saa meget om denne Gjenstand, komme vi til nogle af de anførte Indvendinger. „Guds Rige er ikke Mad og Drikke, men Retfærdighed, Fred og Glæde i den Hellig-Aand." Hvad forstaaes hermed? Menes der, at Retfærdighed udgjør et Rige? Retfærdighed er en Egenskab, et Princip, men ikke en Regjering; denne Egenskab bevirker Fred og Glæde. Gud er retfærdig, og følgelig flyder Retfærdighed fra ham. Man kan ogsaa finde et retfærdigt Menneske; men man siger ikke, at Gud er et Rige, eller at et retfærdigt Menneske er et Rige, men at Guds Rige er et retfærdigt Rige. Man kan sige et retfærdigt Rige, et Retfærdigheds Rige; men man kan ikke sige, at Retfærdighed er et Rige. Et Rige kan regjeres ved retfærdige Love; dets Love kunne være retfærdige, dets Embedsmænd retfærdige og Folket retfærdigt; men at sige, at Retfærdighed er et Rige, er ufornuftigt. Guds Rige er et retfærdigt Rige; det bestaaer af høiere Nydelser end Mad og Drikke; det er ædlere og mere ophøiet; det er et Rige af Hellighed, Dyd, Reenhed, „Retfærdighed, Fred og Glæde i den Hellig-Aand" — Principer, som nu kun findes i stykkeviis, saavidt Riget udstrækker sig. Naar Guds Rige udstrækker sig overalt, vil der, ligesom Riget i Himlene, ikke blive Andet end „Retfærdighed, Fred og Glæde i den Hellig-Aand;" ikke destomindre vil det have sine Love, Embedsmænd og Administratorer, og vil blive en virkelig og følelig Ting. Guds Aand skal blive udgydt over alt Kjød; Guds Villie vil skee paa Jorden, som den skeer i Himmelen, og den Fred og Glæde, som flyder af Retfærdighed, vil hele Verden blive deelagtig i. Hvad meente Jesus altsaa, da han sagde: „Guds Rige er inden i Eder," eller rigtigere oversat „iblandt Eder." Luc. 17, 20. 21. Der maa sikkerligen være indløben en Feil her; thi Jesus talte til Pharisæerne, hvem han havde kaldt Hyklere, Dienskalke, Øglunger, kalkede Grave, osv. Hvem vil vel sige, at de havde Guds Rige inden i dem? Guds Rige var iblandt dem. Det var ikke saaledes, at man kunde pege paa det; ei heller med Pomp eller Pragt; de kunde have seet det, men deres Øine vare formørkede, saa at de ikke kunde see; deres Øren vare tilstoppede, saa de ikke kunde høre. Mange af os troe, at dersom vi havde levet i de Dage, skulde vi have kjendt det paa de Mirakler, Tegn og Kræfter, som han lagde for Dagen. Men Jesus sagde: „Mine Faar høre min Røst, kjende mig og følge mig, men Andre ikke." „Dersom Nogen vil gjøre hans Villie," siger Jesus, „skal han kjende om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv." Joh. 7, 17. Men hvis de nu ikke gjøre, hvad saa? De have Øine, men see ikke, og Øren, men høre ikke. Denne Verdens Gud har tilsløret deres Øine, for at ikke Evangeliets Lys skulde skinne for dem. Jesus siger: „Uden

at Nogen bliver født paa ny, kan han ikke see Guds Rige," Joh. 3, 3. 5. Det kommer derfor ikke saaledes, at man kan pege paa det; Skriften omhandler dette Punkt med Tydelighed, og viser tilsidst, at naar Guds Rige bliver stærkere grundfæstet paa Jorden, ville dens Indvaanere være ligesaa uvidende om det, som Jøderne vare om, at Jesus var Messias; thi Jordens Nationer ville tilligemed deres Konger samle sig sammen imod Herrens Folk til Strid, og der vil blive et af de frygteligste Blodbad, som nogensinde fandt Sted paa Jorden. Det kommer „ikke, saa det kan peges paa." Det er et retfærdigt Rige, og retfærdige Mennesker kunne see det og sætte Priis paa det, og ingen Andre.

Jeg har i et af de foregaaende Capitler, hvori dette Emne omstændeligen er omhandlet, til hvilket jeg henviser Læseren, beviist, at Guds Rige skulde bogstaveligen blive grundfæstet paa Jorden. Det vil ikke blive et Phantasibillede, som nogle Fanatikere ville have det til, men en substantiel Virkelighed. Det vil, som før bemærket, blive grundfæstet paa en virkelig Jord, og vil bestaae af virkelige Mænd, Qvinder og Børn, af levende Hellige, som holde Guds Bud, og af opstandne Legemer, der virkeligen skulle komme frem af deres Grave og leve paa Jorden. Herren skal være Konge over hele Jorden, og hele Menneskeslægten skal bogstaveligen staae under hans Overherredømme, og enhver Nation under Himlene maa anerkjende hans Authoritet og bøie sig for hans Scepter. De, som tjene ham i Retfærdighed, skulle have Omgang med Gud og med Jesus, blive betjente af Engle, og skulle kjende det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende; andre Folk, som maaskee ikke i Eet og Alt ere lydige mod hans Love, eller ere fuldkommen underviste om hans Pagter, maae ikkedestomindre være fuldkommen lydige under hans Regjering. thi det vil blive Guds Regjering paa Jorden; han vil sætte sine Love i Kraft og fordre denne Lydighed af Verdens Nationer, hvilket han har lovlig Ret til. Satan vil da ikke længere blive tilladt at herske over dens Indbyggere; thi den Herre Gud skal være Konge over hele Jorden, og Riget og Rigernes Storhed under hele Himmelen skal gives de Hellige. Dette kan med Rette kaldes en Regnskabsdag, — en Dag, da Verdens Regnskaber skulle opgjøres, da Ting, som i Aarhundreder have været ude af Lave, skulle sættes i Orden, da Uretfærdighed og Partiskhed ikke længere skal tillades, da Magtraneren skal kastes ned, og den retmæssige Arving skal være i Besiddelse af Riget, da Uretfærdighed skal bandlyses, Ret og Retfærdighed herske, da de Ugudelige skulle udryddes af Jorden og de Hellige eie den, da Guds Planer skulle gjennemføres paa Jorden og Menneskene indtage deres rette Stilling. Det er Opfyldelsen af Herrens Forjættelser til sit Folk, eller med Skriftens Ord: „Tidernes Fyldes Huusholdning, da Gud vil samle Alt under eet." Satan har havt sit Herredømme, og har bedraget, nedværdiget og plaget Menneskeslægten, men da vil hans Magt blive tilintetgjort, og selv vil han blive kastet ned i Afgrunden; Menneskene skulle ikke længere være under hans Aands Indflydelse, udsættes for hans listige Angreb, eller falde i hans Snarer. Religion og Gudsfrygt vil ikke længer blive malet med mørke Farver, eller blive iklædt skinhellige Præsters sorte Drapperi eller præsteligt Mørke, ei heller i Eremiters, Munkes og Nonners ubehagelige Dragter; men afført alle disse religiøse Maskeradedragter og overtroiske Gjøglespil vil Gudsfrygtigheden og Iagttagelsen af Guds Love blive bedømt i deres rette Lys. Gud vil sees, frygtes og tilbedes som vor Fader, Ven og Velgjører; hans Love ville blive

overholdte og anerkjendte, som givne ved uendelig Viisdom og som de meest skikkede til at fremme Menneskeslægtens Lyksalighed. Dyd, Sandhed og Retfærdighed vil vise sig i deres oprindelige Elskværdighed, Skjønhed, Reenhed, Herlighed og Glands; thi Gud alene skal ophøies paa hiin Dag.

(Fortsættes.)

Sendebrev

til de præsiderende og omreisende Ældste og de Hellige i den skandinaviske Mission.

Kjøbenhavn, den 25de Juli 1858.

Kjære Brødre og Søstre!

Da jeg nyligen er hjemkommen fra et Besøg i Liverpool hos vor Præsident dersteds, vil jeg fremlægge for Eder de Instructioner, jeg har modtaget angaaende den rimelige Forvaltning til Efterlevelse for os Alle.

1) angaaende **Tienden.** Tiende er, som I vide, en Afgift, som Herren kræver og har krævet af sit Folk til alle Tider, naar hans Kirke har været paa Jorden. Naar Nogen bliver et Medlem af denne Kirke, skylder han at betale Herren en Tiendedeel af al sin Formue, fast eller rørlig, og dette kaldes Eiendomstiende; og desuden siden at betale en Tiendedeel af sin Indtægt, hvilket kaldes Indtægtstiende.

Alle, som have betalt eller betale deres Eiendomstiende, deres Navne ere blevne opsendte til Zion for at indføres i Tiendebøgerne der, at de kunne have Krav paa Guds Huses Velsignelser. Nu er det Præsident Brighams Instrux, at ogsaa Navnene paa Alle, som betale eller have betalt deres Indtægtstiende, skulle opsendes til Zion; thi alle Hellige, som have opfyldt eller opfylde deres Pligter, have samme Rettigheder og Privilegier, hvilket er retfærdigt.

Det paalægges derfor Præstedømmet i de respective Grene og Conferencer at gjennemgaae Tiendebøgerne i Grenene, nedskrive alle deres Navne, som have betalt Tiende, og opsummere til een Sum, hvad hver har betalt, siden Tienden blev indført og indtil Udgangen af 1857, og indføre Summen ligefor Enhvers Navn. Ligeledes optages en Regnskabsliste over, hvad Tienden er anvendt til. Naar disse to Lister er færdige, indsender Grenenes Præsidenter samme til deres Conferencepræsident, der samler dem for hele Conferencen, indfører dem i en Tiendebog, og indsender dem til Contoiret hersteds, der samler dem for hele Missionen, og sender dem til Præsidenten i England, hvorfra de befordres til Zion.

Listerne for dette Aar optages derefter for 1ste Halvaar, og siden for hvert Qvartal for Fremtiden; og paa denne Maade controlleres den timelige Huusholdning.

Grenenes Præsidenter og de omreisende Ældste have ingen Ret til at tage Noget af Tienden, men aflevere samme til Conference-Præsidenten, som indsender Tienden til dette Contoir, med Fradrag af de nødvendige Udgifter, som til Leie af Forsamlingssale og til Missionærerne.

Det bemærkes, at dette ikke gjør nogen Forandring med de anordnede Qvartalsregnskaber og Rapporter, der indsendes som sædvanligt, og der maa paa Qvartals-

regnskaberne anføres Navnene paa de omreisende Ældste (Conference-Præsidenten ogsaa) og hvad hver har faaet.

Ved Optagelsen af ovennævnte Tiendelister vil man maaskee finde to eller flere Medlemmer af samme Navn, men da maa man adskille dem ved at tilføie Navnet paa deres Fødested, og man maa nøie iagttage i Tiendebøgerne og i Anmærknings-rubrikken paa Grenenes indsendte Tiendelister at bemærke, om Medlemmet er udelukt, emigreret, flyttet og til hvilken Green eller Conference, død, optaget efter at være udelukt, ankommet og hvorfra, paa det Conferencepræsidenten ved disse Bemærkninger kan blive veiledt i at finde Medlemmernes Navne, om de have opholdt sig i forskjellige Grene for at samle, hvad de have betalt i Aarets Løb til een Sum. Den saaledes samlede Tiendeliste for hele Conferencen indsendes, som forhen bemærket, til Contoiret, efterat den først er bleven nedskreven i Conferencens Tiendebog.

De af de ældre Medlemmer, der kjende Tiendeloven, og ere blevne tilstrækkeligt underviste og formanede i saa Henseende, og ikke efterleve samme, ville vi give Betænkningstid indtil Udgangen af dette Aar; have de ikke da viist, at de ville opfylde Loven, bemyndiges de præsiderende Ældste til at behandle dem som Ulydige mod Guds Bud og Brydere af den Pagt, de med ham indgik i Daaben; for Eftertiden maa de Helliges Tro vises i Gjerningerne.

2) **Fattighjælpen** bestrides ved frivillige Gaver, og i England er der vedtaget følgende Fremgangsmaade: Paa den regulære Fastedag, som holdes hver Maaned, lægger hvert Medlem tilside, hvad deres Frokost og Middag skulde have kostet, og dette afgives til Fattigfondet; og naar Sacramentet er uddeelt, gaaer Tallernen omkring for de Fattige. Dette tilligemed Bakkepengene udgjør et Grundlag for Fattigfondet, og af dette kan ogsaa tages til Udgiften for Nadveren. Da nu ikke alle Grene have Fattige at underholde, saa afgive de deres Fattigfond til Conferencens Præsident, som deraf danner et Fattigfond for Conferencen, for dermed at hjælpe de Grene, der have flere Fattige, end de kunne understøtte.

3) Den gamle Boggjeld betales efterhaanden ved frivillige Gaver.

4) Den gamle Gjeld i Conferencerne fremlægges ved Conferencemøderne, og Alle opfordres til efter bedste Evne og Kræfter at løse Conferencen fra samme; og de Præsiderende paalægges ikke at stifte ny Gjeld for Eftertiden, men indrette den timelige Huusholdning saaledes, at Udgifterne ikke overstige Indtægterne. Skulde dette ikke være muligt, eller Midler ikke kunne reises ved frivillige Sammenskud, maae Conferencepræsidenterne gaae i Raad med Missionens Præsident, førend de betynge Conferencen med at optage et Laan.

Til næste Aar bliver der intet Vist udlignet paa Conferencerne, men vi skulle indsende til Zion Alt, hvad vi kunne samle af vore Indtægter, (Conferencerne ville da ikke blive bebyrdede over deres Kræfter) paa det at Præsident Brigham kan blive understøttet i Opbyggelsen og Grundfæstelsen af Guds Rige. Enhver, som opfylder sine Pligter saavel i aandelig som i timelig Henseende, lever som en Hellig, betaler sin Tiende og sine Offringer, deres Navne skulle blive hjemsendte til Zion til Indførelse i Kirkens Bøger, paa det at, naar Regnskabsdagen kommer, Enhver kan faae Løn for sine gode Gjerninger. Tiden er kommen nu for de Hellige i Adspredelsen at

bevise sin Tro i sine Gjerninger, og berede sig til at kunne bestaae paa Guds Vredes Dag, og blive frelste i hans Rige.

De Ældste opfordres nu, som forhen, til at forblive ugifte, at de kunne være saa meget bedre skikkede til at arbeide i Viingaarden; de, der afvige fra dette Raad, ville blive løste fra deres respective Kaldelse.

Kjære Brødre og Søstre i Herren! Jeg har nu forelagt Eder ovenstaaende Instructioner, og jeg har gjort det med Glæde, thi jeg veed, at I Alle, hver i sin Virkekreds, vil tage fat paa Udførelsen deraf, og være ligesaa villige herefter, som hidindtil at efterkomme Herrens Bud, Befalinger og Raad gjennem hans Tjenere; thi det have I i Sandhed beviist. I skulle derfor voxe og tiltage i al Sandhed, og eengang nyde Frugten af Eders Arbeide og Møie; forglemmer ikke, at de Trofaste skulle arve alle Ting.

Med Hilsen fra Præsidentskabet i England og fra mig selv og Medarbeidere jeg forbliver

Eders troe og ydmyge Tjener i Christo
C. Widerborg,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Vi have i dette Nummer af Stjernen indrykket to Breve fra Utah, det ene fra George A. Smith, een af de Tolv, og det andet fra Br. Mills, hvilke vistnok ville blive læste med Interesse. De ere skrevne nogle Dage før Gouverneur Cumming ankom til Saltsøstaden, og vi kunne derfor stole paa, at de give en troværdig og rigtig Beretning om de Helliges Følelser, Tilstand og Hensigter.

Man vil erindre, at Hovedaarsagen, hvorfor den nuværende Armee sendtes mod de Hellige i Utah, var Beskyldningen for, at de havde brændt alle Retsprotocoller, Documenter, osv. Dette var, hvad den berygtede Dommer Drummond forsikkrede; og paa hans Vidnesbyrd var det, at Præsident Buchanan og hans Cabinet handlede. Og nu, da Gouverneur Cumming er kommen til Staden, det første han beretter i sine Depecher til Præsident Buchanan er, at Bøgerne, Optegnelserne og andre offentlige Documenter ere blevne ham overleverede, og Alt i god og ønskelig Orden. Denne Erklæring besegler Drummonds og hans Medskyldiges Skjendsel, saavel som Regjeringens — mildest talt — ubesindige og unødvendige Handlemaade. Dette er for lang Tid siden blevet offentligt bekjendtgjort af hæderlige og forstandige Mænd, som vare bekjendte med disse Kjendsgjerninger; men saa vare de „Mormoner," og da gik deres Vidnesbyrd naturligviis for — Intet.

Sandheden er, hvor megen Umage man end har gjort sig for at skjule den, at man længe har søgt efter en Undskyldning eller et Paaskud til atter at drive, plyndre og udrydde de Hellige, og dette var en altfor god Leilighed til at lade gaae ubenyttet hen; og uagtet de i deres Hjerter kjendte og foragtede denne æreløse, meenederske Skurk, Drummond, kunde de dog alligevel nedværdige sig til at benytte hans Løgne og Skurke-

streger til at skjule deres virkelige Hensigt med. Gouverneur Cummings Modtagelse beviser tilfulde Pr. Brighams og de Helliges ofte gjentagne Forsikring, at de vare villige til at modtage og anerkjende Authoriteterne og være lydige mod de civile Embedsmænd, dersom de vilde komme alene og uden Vaabenmagt. Cumming kunde have været i Utah for et Aar siden, uden at de Forenede Staters Skatkammer havde behøvet at bortkaste 12 Millioner Dollars, opoffre noget af Nationens Ære og uden den Mængde Lidelser og Gjenvordigheder, Tropperne have udstaaet, dersom han dengang vilde have gaaet ind paa Gouverneur Youngs Forslag — som han dog tilsidst har maattet indgaae paa — at komme alene, uden nogen Armee.

Vi have modtaget Brev fra Br. E. A. Madsen, dateret Florence den 25de Mai, hvori de Helliges Tilstand berettes at være meget god; han roser den Orden og Enighed, som fandt Sted paa hele Reisen, saavel som Br. Iversens Dygtighed som Leder; han var iblandt de 14 danske Brødre, som vi tidligere have omtalt skulde prøve paa at gaae heelt op til Dalen. I Florence traf han mange af de danske Hellige, der emigrerede forrige Foraaar; de havde det godt og vare meget glade og tilfredse. — Vi ere tillige blevne begunstigede med Brev fra Joseph W. Young, dateret Genoa den 6te Juni, det sidste Settlement af Hellige, 100 engl. Mile Vest for Florence. Han er fremdeles i Følge med Br. Haight, samt endeel hjemvendende Missionærer og de ovenfor omtalte 14 Danske, ialt 35 Mand. Samme Dag, Brevet var skrevet, mødte de Oberst Kane, og sex Brødre, der fulgte ham som Escorte, 23 Dagreiser fra Dalen. Disse havde faaet Passer af Cumming til uantastede at vende tilbage igjen, og de bragte den Efterretning, at de Hellige vare dragne mod Syd med Alt, hvad de kunde tage med sig, og beredt sig til at brænde Resten. De Hellige vilde ikke forlade Bjergene, men have besluttet, naar det ikke længere kan undgaaes, at forsvare sig imod Tropperne. Størsteparten af disse har imidlertid for Nærværende faaet Ordre til at trække sig til andre Steder, for at bekjæmpe de fjendtligtsindede Indianerstammer, da Freden for Øieblikket ansees for oprettet mellem Mormonerne og Staterne; desaarsag skriver ogsaa Br. Folkmann senere, at han har faaet Order til at bryde op, da Veien er aaben, hvorpaa hans Compagni tog afsted Dagen efter, de fik denne Efterretning, paa to Brødre nær, (Br. Larsen fra Sverrig og A. Nielsen fra Kjøbenhavn) der skulde tage Vare paa deres nylig leiede Farm. — Cumming er meget tilfreds med Sagernes Vending, naar blot Mormonerne ikke vilde forlade deres Settlementer, og han, saavelsom Flere, beklager sig over den Uvidenhed, han er i, med Hensyn til det Sted, hvor Mormonerne agte at slaae sig ned, hvilket er en for ham uigjennemtrængelig Hemmelighed; men General Johnston derimod er meget misfornøiet med at maatte opgive Haabet om at fegte med dem. Han benegter paa det Bestemteste, at hans Officerer have tilbudt Indianerne 150 Dollars for hver Mormonskalp, de bragte, samt Deel i Byttet, endskjøndt de venligtsindede Indianere have forsikkret, at dette er Tilfælde. Tropperne lide fremdeles stor Mangel paa Fødemidler, og en stor Deel have deserteret. De forskjellige Proviantttog, der skulde afhjælpe deres Fornødenheder, ere blevne meget forsinkede som Følge af Snee, Regn, Veienes Ufremkommelighed, Flodernes Opsvulmen, osv. Capt. Marcys Compagni, der skulde forstærke Tropperne, leed meget den 28de April af en Hvirvelvind, der drev 300 Heste, Muler og Oxer foran sig og adspredte dem i 50 engl. Miles Omkreds; fire Mand omkom, og flere, som ikke hurtigt fandt et Skjulested, beskadigedes.

Oberst Kane, som var de Hellige til saa megen Nytte og viste sig saa venligsindet mod dem, da de for en halv Snees Aar siden dreves ude paa de aabne, vinterbeklædte Sletter, har atter været Midlet til at bevirke denne, idetmindste midlertidige, Fred. — Brødrene Samuel W. Richards, Snider og John Y. Green ankom lykkeligt til Dalen den 12te Mai.

Vi henvise alle Vedkommende til foranstaaende Sendebrev Side 327.

Brev fra Ældste George A. Smith.

Store Saltsøstad den 5te April 1858.

Ældste T. B. H. Stenhouse.

Kjære Broder! Midt i den Hvirvel af Forretninger, som omgiver mig, stjæler jeg et Øieblik til at meddele Dem nogle Ord med Californiaposten, da jeg kjender Deres Længsel, og jeg haaber, at man vil tillade, at dette naaer Dem. Intet kommer hertil, uden nogle faa Aviser, som undgaae Postembedsmændenes Aarvaagenhed.

Almindelig Sundhed hersker iblandt os, og Enhver synes at være i godt Humeur. De Hellige ere ifærd med at forlade Saltsøstaden og trække til Bjergene; omtrent 300 Familier droge bort forrige Uge, da man her er kommen til Kundskab om, at Regjeringen har udcommanderet betydelige Forstærkninger til Utah, for at udrydde de Trofaste, som sandsynligviis ville blive fundne (om man forresten kan finde dem) i Klipperne og Ørkenerne, eller — liig de Forrige-Dages Hellige — skjulte i Jordens Huler og Klofter.

Det har været Gouverneur Youngs og de Helliges Politik at holde Indianerne neutrale i Tilfælde af en Krig. Jeg læste i de sidste Aviser, vi modtoge fra Staterne, de storpralende, høie Raab om, at de havde sikkret sig Utah-Indianerne og andre Stammer som Allierede imod Mormonerne. Saa utroligt det end kan synes for civiliserede Folk, er det dog Tilfælde, at alle de ligegyldige og samvittighedsløse Indianere paa Bjergene ere med nye Geværer, Tæpper, Klæder, Munition, Beenklæder osv. blevne leiede til at stjæle, røve, myrde og at gjøre hvadsomhelst, de kunne faae Anledning til, for at ødelægge „Mormonerne." Indianer-Agenter have sendt Bud til alle fredeligtsindede Indianere for at ophidse dem til Voldsgjerninger og Blodsudgydelse. Endeel adspredte Settlementer ere blevne angrebne, og uskyldigt Blod klæber ved den nuværende Regjerings Klæder; thi det er dens Agenter, som have foraarsaget Mordene.

Jeg er en Amerikaner, som De vel veed. Jeg elsker mit Land, og hader at see dets Styrere træde dets herlige Institutioner under Fødder og atter at indføre et Barbari, der er grusommere end det, som udøvedes paa de adspredte Colonister i Uafhængighedskrigen ved den røde Mands Haand, tilskyndet dertil af Kongen af Storbritannien. Vi ønske „Liv, Frihed og vor Lyksaligheds Fortsættelse."

3,500 Mand, bevæbnede med Bajonetter, Rifler, Revolvere og Kanoner staae fjendtlige mod os ikke tre Dagmarscher fra vor Stad, og dertil 4,500 Mand, efter Opgift, paa Veien hertil for at forstærke dem, skulde man synes maatte være nok til at tilfredsstille vore bittreste Forfølgere, om de ikke skulde leie som Allierede Ørkenens og Bjergenes vilde Horder til at

myrde, skalpere, stege og spise deres Medborgere, fordi de ere forskjellige fra dem i deres religiøse Anskuelser. De veed, at alle af Indianerne hidindtil begaaede Voldsgjerninger her i Landet ere blevne bevirkede af Mænd, som ere fjendtligtsindede mod Indvaanerne i dette Territorium — som have reist herigjennem og samvittighedsløst skudt paa Indianerne og paa andre Maader fornærmet dem. Erfaring lærer, at Indianerne have deres Stolthed, ligesom Congresmedlemmerne og Regjeringsembedsmændene have deres.

Mit nye Huus er netop færdig til at flytte ind i; det har kostet mig 12,000 Dollars. Jeg har sendt min Familie bort. Jeg tænker, at der af mine Bygninger skal blive en herlig Ild, om General Johnston skulde komme ind her. Jeg haabede, at min Familie skulde have nydt nogle Dages Hvile og spiist Frugten af min lille Have, der indeholde 150 assorterede Træer, hvoraf mange have begyndt at sætte Frugt.

Jeg er bleven dreven fra Missouri, hvor jeg forlod en god Eiendom, og havde plantet Træer, hvis Frugt Andre skulde nyde. Jeg havde samme Skjebne i Illinois; jeg foretrak at forlade mit Hjem fremfor at fornegte min Religion. Regjeringen drev mig ud fra Nebraska, endskjøndt man godt vidste, at jeg havde isinde at drage bort om nogle Maaneder til Bjergene; og jeg kan gaae atter og atter, indtil Døden skaffer mig et roligt Hvilested, dersom vore forrykte Landsmænd skulde vedblive med at træde de Fries hellige Rettigheder, som ere dem garanterede ved deres Forfædres Institutioner og Blod, ustraffet under Fødder. Vi have den behagelige Bevidsthed, at vor eneste Brøde er Efterlevelsen af den Religion og de Stikke, som de Trofastes Fader, ved hvis Bryst alle Christne vente at finde Hvile, har givet.

Behag at bringe min kjærlige Hilsen til Deres Kone og deres Smaa, samt alle Venner.

Deres trofaste
George A. Smith.

Brev fra Ældste G. W. Mills.

Store Saltsøstad den 5te April 1858.

Ældste T. B. H. Stenhouse.

Kjære Broder! I den nærværende vigtige Krisis i Tingenes Gang med Hensyn til dette Territorium veed jeg, det vil glæde Dem at modtage nogle Nyheder, paa hvis Sandhed De kan stole. Jeg kan indsee, at De maa længes efter at erfare Sandheden om dette Sted, da „Rygtet med sine tusinde Tunger" har en Beretning for hver Tunge og en Historie for hvert Øre, og Millioner annamme med Glubskhed enhver Historie, der er opfunden for at behage Publicums Smag. Da De elsker Sandheden, skal jeg her sende Dem nogle Nyheder, dersom jeg blot af den store Mængde kunde erindre dem, der meest vilde interessere Dem, og som kunne blive nedskrevne paa et Par Ark Papir silde om Aftenen, for at komme med Californiaposten.

Vi have ikke modtaget nogen Post fra Østen siden i Juni 1857; følgelig ere vi mere blottede for Nyheder, end vi kunde ønske at være. Tusinder af vore Aviser og Breve, tilhørende private Folk her, ere lagte op et eller andet Sted mellem Saltsøstaden og Independence eller Washing-

ton. „Mormon" Contrakteurerne førte deres sidste Post til Staterne Østveien paa sexten Dage; og man antager, at „Uncle Sam,"*) som frygtede for, at vi fik for mange Nyheder og kjendte for meget til hans Forholdsregler og Fremgangsmaade imod os, berøvede os dette Privilegium. Vore Nyheder over Californien ere meget sparsomme, saa at vi neppe vide, om vore gamle Venner og Uncle Sam ere i Live eller ei. Det er vistnok en Skjændsel uden Lige for en Regjering at holde Posten tilbage for dens Undersaatter, og saa i Stedet tilraabe dem Nyheder fra 3,000 Bajonetspidse og med ligesaa mange Geværmundingers umiskjendelige Sprog.

Fred nydes af Befolkningen overalt i dette Territorium fra Nord til Syd, og ethvert Hjerte slaaer varmt for Friheden — religiøs, politisk og social. I Vinter havde vi mange Festiviteter, og Fornøielser af forskjellige Slags fandt ofte Sted. De dramatiske og videnskabelige Selskabers Møder vare meget stærkt besøgte, saavel som de mange Baller og Selskaber, og Underholdninger af ethvert Slags, passende for et oplyst og dannet Folk, hvilket var en Indtægtskilde for dem, der havde arrangeret samme, og en Kilde af uskyldig Fornøielse for Deeltagerne. Om De havde seet hvordan de fornøiede sig, vilde De i Sandhed aldrig have tænkt, end ikke for Øieblik, at der kun nogle faa Mile fra dem laae en Armee — imod Folkets Ønsker — som blot ventede paa at dræbe, fordærve og vanære et uskyldigt og dydigt Samfund. Ingen Beskjænkede saaes paa Gaderne, ingen Lister over Fornærmelser og Slagsmaal ved Stadens Retter, ingen Forhører over hverken store eller smaa Tyverier, ingen af den civiliserede Verdens Kjendemærker i disse Henseender, ingen Midnatsoptøier eller Snigmord, og ingen Qvinder spadserende paa Gaderne, opoffrende deres Dyd for Livets Ophold.

Modsætningen er stor, naar dette Sted stilles ved Siden af Armeen udenfor. Retterne vare samlede derude hele Uger ad Gangen; Tyverier, Fornærmelser, Slagsmaal og Ryggesløshed af ethvert Slags hørte til Dagens Orden. Indianerhøvdingen Ben Simons besøgte ved en vis Leilighed Leiren, efter at han til Tropperne havde solgt Salt til $2\frac{1}{2}$ Dollars Pundet, og medens han sov i Supperintendenten for Indianer-Affairernes Telt, blev en Sum af 300 Dollars ham frastjaalen. Hasardspil drives i det Store blandt dem, saavel som de deraf kommende Forbrydelser, uagtet saadant er strengeligt forbudt i Territoriet.

Indbyggerne i dette Territorium have fast besluttet ikke at ville have flere Embedsmænd iblandt sig til at præsidere i sine Retter og Møder af saadan Charakteer og saa fordærvede som dem, der have været her hidindtil, som Congressen har beskikket, og de sige, at der findes Mænd her vel skikkede til i enhver Henseende at udfylde alle Embeder med Ære — Mænd, hvis Interesser ligge i Territoriet, og hvis Ønske det er at forbedre de Steder, som ere blevne anlagte ved deres egen Flid og Udholdenhed. Ingen Coloni var anlagt, før de kom; og nu, da de kunne opholde sig selv, have de besluttet at gjøre Krav paa deres Rettigheder som amerikanske Borgere, og faae Mænd over dem efter deres eget Valg, og som søge deres sande Vel. For de ville underkaste sig paatvungne Embedsmænd, foretrække de at forlade Stedet allesammen, og brænde alle deres Anlæg og med Glæde ødelægge deres Gods. Denne Sag omtales i enhver Cirkel og ethvert Huus, og det er mærkværdigt med hvilket Velbehag og hvilken synlig Tilfredshed de discurere om, hvorledes de skulle forholde sig med deres Eien-

*) De Forenede Stater.

domme. De ønske ikke at udgyde Soldaternes, deres Medmenneskers Blod, ønske at have Fred med de Forenede Stater og Verden, men ville ikke taale noget Kammeratskab med saadanne Spillere, Tyve, Vellystninger og Skurke, som, paa faa hæderlige Undtagelser nær, Armeeen ved Fort Bridger for Nærværende bestaaer af. Jeg er vis paa, at dersom det havde været Hensigten at fegte med Soldaterne, og dersom Gouverneur Young ikke havde holdt Folkets Følelser i Tømme, vilde Armeen indtil sidste Mand have været Føde for Ormene og Ulvene nu, som Følge af de Helliges Hjælpemidler, Stilling og Enighed. Men Gouverneur Young er en fredeligsindet, mild og følsom Mand, hvis Lige ikke findes paa Jorden; derfor have Soldaterne været uforstyrrede, og Folket er lykkeligt og bereder sig for hvadsomhelst, der vil komme. Jeg kan med Sandhed sige, at Mange berede sig til at være færdige til at forlade deres Hjem og brænde deres Eiendomme, om det skulde ansees for nødvendigt at gjøre saa. Om Armeen havde indsendt en Reqvisition efter Fødemidler afvigte Vinter, føler jeg mig forvisset om, at Gouverneur Young med Fornøielse vilde have efterkommet den, saa kjærlige vare hans Følelser for dem, som Medmennesker betragtede; men i deres Stolthed vilde de hellere lide Mangel.

Officererne og Andre iblandt Tropperne bruge deres Indflydelse og Midler til at bestikke Indianerne til at stjæle Qvæg, Heste og Muler fra Colonisterne her, og det er allerede lykkedes for Nogle at stjæle Qvæget og at myrde flere Personer i de længst bortliggende Settlementer. Qvæget vil blive fort til Armeen. For et daarligt Ræveskind bliver en Indianer betalt med en god Portion Krudt, Bly, Fænghætter, Tæpper og Skjorter — Hundrede Gange mere, end det er værdt, for at kjøbe de raae Vilde til at røve fra og myrde dem, som hidindtil have bespiist og klædt dem. Dette gjøres hver Gang en Indianer besøger dem. Det er ikke at „bestikke" eller „kjøbe" Indianerne, naturligviis, — det er kun Betaling for Ræve- og Raabukkeskindene; men de tilstrækkelige Nik, Vink og Tegn, som ledsage Gaven, forstaaes let, og Røverie og Mord er Følgen. Indianer-Agenten, Doctor Hurt, som brød op fra Indian Farm, for at ophidse Gemytterne til Gunst for sig, under Paaskud af personlig Sikkerhed — „de Ugudelige flye, naar Ingen forfølger" — har samlet en Trop Indianere i Vinta Dalen, blandt hvilke Morderen Tuctic befinder sig, og stillet sig selv i Spidsen for dem, i den Hensigt at angribe de sydlige Settlementer, og lovet dem ikke alene Tæpper, Krudt, osv., men en Deel af Byttet, som Belønning for deres skjændige Handlinger. Mordene i Nord skulle finde deres Efterlignelse i fredelige og rolige Borgeres Mord i Syd. Tyveriet af enhver Hest eller ethvert Muuldyr, som stjæles af Indianerne, faaer Mormonerne Skyld for, uagtet de sidste maaskee kunne være Hundrede Mile borte fra det Sted, hvor Tyveriet forøvedes. En god Deel Whisky (Brændeviin) blive Indianerne forsynede med af Officererne og Andre, og det seer ud til, at de komme godt ud af det med hverandre. Drik fandt Sted blandt Tropperne i Vinter i en frygtelig Grad, hvilket var beregnet paa at ophidse deres bittreste Følelser og faae dem til paa enhver Maade at forurolige og dræbe Mormonerne. Hvide Mænd og myrdelystne Indianere ere „herlige Fyre, som med Glæde modtages." Er det ikke retfærdigt handlet af et ærligt og moralsk Folk at bekjæmpe saadanne ryggesløse Menneskers Indflydelse, som kalde sig Embedsmænd, og at det søger et Fristed, hvor det kan leve i Fred og uddanne ethvert retfærdigt og rigtigt Princip — hvor de kunne vise deres Troskab mod Con-

stitutionen paa den Maade, der stemmer overeens med deres Begreber?

Det er Folkets almindelige Ønske her, at Tropperne uopholdelig maatte blive trukne tilbage, og en Commission blive sendt hertil for at undersøge Tingenes Tilstand, og om der er Noget, som retfærdiggjør Regjeringens Handlemaade. Tillige er den Mening almindelig herskende iblandt dem, at dersom de Forenede Stater afskyer dem som Fanatikere og Oprørere, paa Grund af deres Rettighed til at dyrke Gud, som de finde for godt, og fordi de ville forebygge Brud paa Constitutionen, skulde de betale dem for deres Anlæg, og lade dem gaae, hvorhen de ønske udenfor Staternes Jurisdiction. Dette vilde sandsynligviis være et godt Arrangement og vilde sætte mange af de Fattige, som ingen Midler have, til at udvandre derfra, hvor deres Nærværelse ansees for strafskyldig.

Det vilde være Synd at see denne skjønne Stad — dette Kunststykke i den golde Ørken — ødelagt som Følge af Regjeringens Feiltrin. Det er virkelig en Oase i Ørkenen og beviser noksom dette Samfunds Flid, Taalmodighed og Udholdenhed, som har trodset Elementerne, kjæmpet med og overvundet Naturen og tvunget den ufrugtbare, plantedræbende Jordbund til at frembringe Overflødighed, og endskjøndt Natur og Handel syntes at være ude af Stand til at afhjælpe en civiliseret Nations Fornødenheder, kan man nu see Herregaarde, Bygninger, Huse, Forsamlingslocaler, Haver, Marker, Enge, Velstand og Luxusartikler, fremkomne som ved et Trylleslag, straalende med Fryd og Glæde i de stolte Eieres Øine. Et saa flittigt Folk, som dette, kan ikke være slet; et Samfund, som dette, burde enhver Nation være stolt af, og burde endog være overbærende med nogle af deres Egenheder, det vil sige, om de ikke vare stridende imod Lovene og god Orden. Og jeg drister mig til at paastaae, at der er en større Orden, Fred og Tilfredshed her, end i nogen anden Stad eller i noget andet Land af samme Størrelse i Verden.

Formedelst Troppernes Nærværelse have Indianerne faaet Mod til at forurolige de ydre Settlementer, fordi Mormonerne foretrak ikke at føre Krig. I Tooele County, det vestligste i Territoriet, ere de Indianere, som hidindtil vare venligtsindede, blevne ophidsede af Armeen ved Samtaler og Gaver, og de have stjaalet omtrent 150 Stkr. Hornqvæg og 60 Heste, og skudt paa de Mænd, som bevogtede dem. Ved Salmon River bleve 250 Stkr. Hornqvæg bortstjaalne omtrent den 4de Marts, og flere Mormoner dræbte og skalperede, og senere ere de ogsaa blevne angrebne. Man venter, at Doctor Hurt og hans Bande snart vil gjøre et Angreb paa de sydlige Settlementer, men Folket er beredt paa ethvert Tilfælde, og vil slaae dem tilbage.

I afvigte Vinter afholdtes der flere store Folkemøder i forskjellige Dele af Territoriet, som toge Tingenes Tilstand i Overveielse, og Memorialer, som udtrykte deres Misfornøielse med den Maade, hvorpaa Regjeringen havde behandlet dem, undertegnedes. Sproget var i flere Tilfælde haardt, men det var et ærligt, frit Folks Udgydelser, under Tyranniets Svøbe.

Under Ophidselsen sidste Efteraar og Vinter henvendte flere af Indianerhøvdingerne sig personligt til Gouverneur Young om Raad og Tilladelse til at gaae ud med deres Stammer og ihjelslaae Soldaterne, hvilket de ansaae sig istand til at gjøre; men i ethvert Tilfælde bød han dem at holde sig borte fra Armeen og ikke at vise nogensomhelst Slags fjendtlige Følelser, og paalagde dem at forhindre, at nogen Hvid blev dræbt. Jeg har selv seet disse Høvdinger lægge deres blodtørstige Følelser for Dagen, med Hensyn til Soldaterne, og derpaa blive aldeles formildede ved Gou-

verneur Youngs Raad og Forestillinger. Han skrev til Delaware-Indianeren Ben Simons, Anfører for Weberiterne, som Svar paa hans Brev, at han skulde holde sig neutral, og hverken tage Parti mod Mormonerne eller Soldaterne i Tilfælde af et Sammenstød, og han har altid søgt at undertrykke den blodtørstige Aand, som besjæler de troløse røde Mænd.

I Vinter, da Mormonerne vare ude og iagttoge Troppernes Bevægelser og Fremrykken, fyrede smaa Compagnier af disse paa dem, men ikke en Eneste blev saaret og ikke et eneste Skud besvaredes i noget Tilfælde, uagtet alle Fordele vare paa Mormonernes Side, og dette viser vistnok ingen Lyst til at udgyde Blod, endskjøndt jeg maa sige, det var tungt at blive skudt paa af en Armee, der siger, at den kommer venskabeligen for at oprette Fred. Hvad vilde De have gjort under saadanne Omstændigheder? Jeg antager, at Intet vilde have holdt Dem tilbage fra at tale saa høit som Nogen, og betale dem med deres egen Mynt. Denne Kjendsgjerning er ikke almindelig kjendt overalt i Staterne, men den er sand.

Folkets Helbredstilstand er meget god i hele Territoriet. Afvigte Vinter var meget mild, saa at det grønne, friske Græs paa mange Steder kom op saa tidligt som i Midten af Februar. En herlig Høst forventes, hvis Folket bliver her, og en Mængde Frugttræer har allerede sat Frugt. Sneen ligger sjelden i Dalen mere end tre Dage ad Gangen, saa at man kunde see Folk beskjæftiget med deres udvendige Arbeider mere end tre Fjerdedele af Vinteren.

Jeg glemte at anføre tidligere i dette Brev, at mange Fragtkudske forlode Armeen i Vinter og kom her til Dalen. De bleve tvungne til enten at lade sig indrullere i Armeen for at kjæmpe imod Mormonerne, eller til at vende tilbage til Staterne, med blot nogle faa Dages Rationer paa den lange og farlige Reise i den barske Vintertid. De stakkels Fyre begave sig paa Veien til Staterne, hvilket de hellere vilde end at lade sig tvinge til at fegte for, hvad de ansaae for at være en uretfærdig Sag; men tilsidst fandt de Veien hertil, hvor de fik Arbeide, og reiste derpaa i Foraaret roligt til Californien. Nogle faa Fanger gjordes og bragtes hertil, men bleve, efter at have nydt en god Behandling, tilladte at vende tilbage i Fred.

Jeg har ikke Tid at forlænge mine Bemærkninger, da Californiaposten snart skal afgaae, men jeg haaber, De vil være tilfreds med dette.

Deres i Evangeliet
G. W. Mills.

NB. Pengelisten kommer i næste Nr.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.